

Lovforslaget sattes til forhandling.

Finansministeren (*Heinesen*):

Som det fremgår af lovforslagets bemærkninger, skal det ses i sammenhæng med det af fremskridtspartiet den 20. februar fremsatte forslag til folketingsbeslutning om begrænsning af antallet af offentligt ansatte. Af debatten om dette forslag fremgik, at der i folketinget er bred tilslutning til, at der søges gennemført en samlet styring af hele den offentlige sektors personaleforbrug. Derimod var der ingen tilslutning til fremskridtspartiets konkrete forslag, og det håber jeg heller ikke, der er til det foreliggende forslag.

Som jeg oplyste under debatten, er Danmarks Statistik blevet anmodet om at tilvejebringe en personalestatistik. Et sådant talmateriale er under alle omstændigheder nødvendigt som grundlag for realistiske overvejelser om styringsmulighederne.

Jeg skal kort kommentere hovedpunkterne i det af fremskridtspartiet fremsatte lovforslag. I henhold til forslaget § 2 indføres et generelt ansættelsesstop omfattende alt administrativt personale i staten, amtskommuner og primærkommuner, og samtidig bestemmes det i § 4, at der ikke må antages vikarer, der må ikke antages løs medhjælp i ledige stillinger. Ansættelsesstoppet må endvidere formodes at skulle have en varighed på op til 2 år, idet det bestemmes i § 6, at loven tages op til revision senest 2 år efter dens ikrafttræden.

Selv om det fremsatte forslag på visse punkter — jeg siger udtrykkeligt på visse punkter — er identisk med det midlertidige ansættelsesstop, som blev gennemført af den forrige regering, så må jeg sige, at et ansættelsesstop i denne udformning er fuldstændig uholdbart. For det første er der ingen regler om konstitution i ledige stillinger. Det kan for både staten og kommunerne få meget vidtrækkende og uheldige følger, da det vil være ganske tilfældigt, hvilke administrative stillinger der bliver ledige, og da der, specielt for så vidt angår ledende administrative stillinger i mindre institutioner og kommuner, ikke er mulighed for, at ansvaret overtages af allerede ansatte.

De praktiske konsekvenser forstærkes selvfølgelig af det forhold, at ansættelsesstoppet må formodes at skulle vare i op til 2

år. At muligheden for vikaransættelser og deltidsbeskæftigelse udelukkes kan medføre, at der enten må påregnes øgede udgifter til overarbejdsbetaling, eller at det arbejde, der er pålagt staten og kommunerne, ikke kan udføres forsvarligt.

Jeg kan i den forbindelse oplyse, at der i det halve år, hvor det midlertidige ansættelsesstop var gældende, alene inden for de 35.000 stillinger i statsadministrationen, som var omfattet af stoppet, blev ca. 1.200 stillinger ledige. Men netop fordi man havde mulighed for konstitution og inden for de bevilgede beløb mulighed for deltidsansættelse, var der ikke noget arbejde, der gik i stå.

Lovforslagets § 3, stk. 1, fastslår, at der, for så vidt angår ikke-administrativt personale, alene kan ske ansættelse i ledige og ledigblevne stillinger. Denne bestemmelse er helt uden konkret indhold og kan kun opfattes som en konstatering af, hvad der allerede foregår i dag.

Ud over det nævnte generelle ansættelsesstop for administrativt personale anføres det i forslaget § 3, stk. 2, at nyoprettelse af ikke-administrative stillinger inden for staten alene kan ske ved lov. Der er ikke noget nyt i det i forhold til den situation, som vi kender i øjeblikket.

For kommunernes vedkommende foreslås det i § 3, stk. 3, at stillinger kun kan oprettes ved de kommunale budgetter, og i denne forbindelse etableres en særlig procedure for oprettelse af kommunale stillinger, idet disse efter vedtagelsen på de årlige budgetter for det første skal godkendes af lønningsnævnet, og for det andet skal indstillingen om stillingsoprettelse være tiltrådt af mindst 2/3 af medlemmerne af vedkommende kommunalbestyrelse eller amtsråd. Medens der altså på dette punkt ikke er noget nyt, for så vidt angår staten, hvor heltidsstillinger til det statslige personale vedtages på de årlige finanslove eller, hvis der stilles forslag om stillingsoprettelse i finansårets løb, forelægges finansudvalget og efterfølgende optages på tillægsbevillingslovforslaget, så må jeg for kommunernes vedkommende sige, at her indebærer forslaget en ændring i gældende procedure, som er i strid med principielle synspunkter vedrørende det kommunale selvstyre. For hovedparten af kommunernes vedkommende er